ДЖОН КОНЪЛИ

Мръсният Юг

ПРОЗОРЕЦ
София, 2021

I

Отмъщението и наказанието
изискват дълго време. Това е правилно.

Чарлс Дикенс, „Повест за два града“*

* Ч. Дикенс. Повест за два града. Прев. Д. Стефанов. В: Чарлс Дикенс. Избрани творби, т. 5. Народна култура, 1984. – *Бел. прев.*

СЕГА

1.

Приливът дойде и отми първите стъпки в пясъка, постепенно изрязвайки спомена за едно присъствие от историята на брега. Следите бяха малки, сякаш оставени от дете; само дето тук не беше стъпвало дете или поне Паркър не беше виждал, и все пак, когато вдигна очи от книгата, доказателството беше пред него. Боси крачета: пръстчета, заоблени вдлъбнатини на петичките. Стъпките свършваха на няколко метра от дървото, на което се беше облегнал самият той, като че ли любопитното дете беше постояло там, за да погледа Паркър, преди да продължи по пътя си.

Ала следите в пясъка излизаха от морето и вървяха само в една посока: въплътен дух, появил се тук незабелязано, за да го наблюдава в мълчание.

Паркър свали очилата, като изруга – не за първи път – необходимостта изобщо да ги слага. Оптометристът му беше препоръчала прогресивни лещи, което му звучеше просто като превзет термин за бифокални очила. Тя надали щеше да допусне отново същата грешка, като се имаше предвид, че за Паркър прогресивните лещи бяха на крачка от пенснето и златната верижка, съчетани с миризмата на евтино шери. Ето че сега, хванал непрогресивните си очила в ръка, той се огледа наоколо. Беше просто инстинктивна реакция, защото не очакваше да я види: изгубената си дъщеря, това отвъдно привидение.

– Дженифър.

Изрече името ѝ на глас, та вятърът да го отнесе при нея.

Чудеше се какво я е привлякло този път. Тя не се връщаше без причина.

Паркър затвори книгата и стана, като изтупа пясъка от панталоните си. Четеше „Образованието на странстващия мъж“ на Луис Ламур и си мислеше, че с удоволствие би се запознал с автора. Беше погълнал уестърните му като дете, защото те пълнеха много от рафтовете в библиотеката на дядо му, но оттогава не се беше връщал към тях. Сега си мислеше, че е подценявал Ламур заради характера на романите му и асоциацията с детинските игри на каубои и индианци, както и с телевизионните сериали, които владееха въображението му в онези години – „Вирджинецът“, „Кейси Джоунс“, „Приключенията на Шампиона“. Оказваше се, че Ламур беше изчел повече от великите произведения на литературата от всеки друг, когото Паркър познаваше, лично или от страниците на книгите. Беше живял като бездомник по Южнотихоокеанската железница, беше се препитавал като момче за всичко на кораби в Атлантика, като боксьор и писател, но винаги с книга в ръка. Паркър имаше чувството, че в негово лице е срещнал сродна душа, макар и много по-мъдра, отколкото той би могъл някога да бъде.

Есенните листа вече жълтееха; горите бавно се преобразяваха от зелено в червено и златно и пламтяха в ярък, бездимен пожар. Вечер се промъкваше хлад: не толкова, че да му стане неприятно на човек да седи на плажа Фери, но достатъчно, за да го накара да остави книгата и най-сетне да потърси подслон.

Но на Паркър не му се тръгваше, не още. Той усещаше това познато, смущаващо чувство на безвремие. Шумът откъм шосето звучеше нереално, сякаш през мъгла. Светлината беше опушена, миризмата на морето – натежала от гнилоч.

Мъртвото му дете беше дошло при него.

Паркър помнеше нощта, когато умря майка му. Беше поседял при нея в болницата, а после се бе върнал в къщата в Скарбъро, където живееха заедно с дядо му, откакто бе починал баща му. Когато отиде, майка му спеше и продължи да спи до последно, без да продума или помръдне. Той си

тръгна по здрач; помнеше, че светът му изглеждаше странно разкривен, с нереални ъгли и очертания, така че трябваше да се концентрира върху шофирането, за да не отнесе някой друг автомобил или да не скочи върху бордюра. После си направи сандвич в кухнята с останките от телешкото и си наля чаша мляко. Хапна само няколко залъка, и то без апетит, просто защото трябваше. Удоволствието от храната беше изчезнало още когато майка му влезе в болницата, а сега и той, като нея, живееше предимно от течности. Дядо му дремеше на креслото до прозореца на дневната. Реши да не го буди – старецът имаше нужда от почивка. Бдящите над смъртник не спят добре.

Когато малко преди полунощ се обадиха от болницата, за да ги повикат, защото не оставаше много на майка му, Паркър не се изненада. Знаеше, че наближава, въпреки че беше държал ръката ѝ по-рано същата вечер. Виждаше го на лицето ѝ, чуваше го в дишането ѝ, усещаше го в мириса на кожата и лицето ѝ, когато я целуна за сбогом. Сякаш се беше смалила в леглото, животът я напускаше и отнасяше част от нея със себе си, а тя вехнеше и лъхаше на химично разложение.

Когато стигнаха в болницата, вече беше мъртва. Паркър си помисли, че може да е била мъртва или на прага още когато сестрата се обади, но жената беше решила да не им съобщава новината по телефона, да им позволи да бъдат баща и син още малко. Майка му беше още топла и двамата с дядо му я държаха за ръцете, докато изстина.

По онова време Паркър се виждаше с едно момиче от Скарбъро на име Катрин и докато дядо му говореше с един от лекарите в коридора, той намери телефон и ѝ се обади. Катрин вдигна на третото позвъняване, въпреки че по това време на нощта можеше да се очаква баща ѝ да я изпревари. Каза му, че не можела да заспи, но не знаела защо. Седяла на стълбите, когато чула телефона.

Винаги я бе обичал заради това. Понякога, мислеше си той, човек просто усеща.

Също като сега.

Реши да не се бави повече, така че остави пясъка и стъпките зад гърба си. Вероятно не беше единственият, предусе-

тил наближаването на злото. Каквото и да витаеше наоколо, то бе привлякло и дъщеря му, която бе дошла да види какво се готви, за да може да го предотврати. По шосето минаваха автомобили, но всичките непознати, с непознати лица зад воланите.

Стигна до дома си. Когато наближи входната врата, външната лампа на охранителната система светна, но той заобиколи и влезе през кухнята. Беше свикнал да минава оттам, защото от другата страна къщата му се струваше прекалено голяма и пуста. Дори покушението, при което едва не загина – стрелците го нападнаха откъм дърветата, използвайки мрака за прикритие, – не го накара да промени този навик, въпреки че допълнителните системи за сигурност, които инсталира впоследствие, вероятно допринасяха с нещо за вътрешния му покой, колкото и относително да беше това понятие при него.

Паркър остави книгата на кухненската маса, светна лампата и седна. Гледаше движението на слънцето и променящата се светлина върху солените блата, заслушан в WBQA – Обществеността радио за класическа музика на Мейн. По някое време продължи да чете, а когато телефонът иззвъня, изпита почти благодарност, защото усещаше, че източникът на сянката най-после ще се разкрие. Вдигна слушалката и чу глас, непроменен през годините.

– Господин Паркър?

– Да.

– Обажда се...

– Знам. Мина много време.

– Така е. Надявах се да не се налага да говорим повече за това. Сигурен съм, че вие също.

Паркър не отговори и мъжът продължи:

– Реших, че трябва да знаете. Извадили са тяло от Карагол.

Миналото хвърля сянка отгоре ни.

Миналото ни определя.

И в края на краищата, прибира всекиго от нас.

ТОГАВА

2.

Карагол беше едновременно езеро и поток, като първото временно поглъщаше второто, а немощното, плитко ручейче, което се оттичаше от него, бързо се губеше в калта и тресавището, сякаш да се скрие от срам. За разлика от много други водни басейни в района името на Карагол не идваше от езика на местните, нито от родината на някой европейски заселник, а от комбинация между гръцката митология и турската география: планинското езеро Карагьол в Измир се свързваше с мита за Тантал – канибала, детеубиеца, разбойника, когото боговете наказали, като го принудили да стои във вода, от която не може да отпие, под дърво, чиито плодове не може да достигне, и при вечната заплаха от грамадна скала, висяща над главата му.

Буквалният превод на турското *karagöl* беше „черното езеро“ – название, което малцина, видели арканзаското му превъплъщение, биха оспорили. То сякаш поглъщаше светлината и беше един от малкото водоеми, които местните деца избягваха дори в най-големите летни жеги. От време на време някое момче се осмеляваше да скочи вътре и дори да се потопи изцяло, докато преброи до десет, но по-умните отказваха да приемат такова предизвикателство, а по-глупавите съжаляваха за решението си. Водата беше винаги ледена, а студът проникваше през кожата и плътта, за да се загнезди в костите и ставите, така че дори краткото топване в езерото можеше да ти докара неколкодневни болки и неразположение. Цветът му беше следствие от разтворената органична

материя от гората Уачита, която обясняваше и високата киселинност. Хората, които разбираха от тези неща, твърдяха, че водата трябвало да бъде тъмнокафява, не черна, но не можеха да обяснят несъответствието с малкото поточе, което ставаше все по-светло с отдалечаването си от езерото.

Карагол приличаше повече на нефтен разлив, отколкото на езеро, а впечатлението се засилваше още повече от вискозитета на съдържанието му, което полепваше по крайниците на всеки, имал неблагоразумието да се докосне до него. Сякаш водата, успяла най-сетне да примами някое топло тяло, не искаше да го пусне. В дълбините не виреше нищо или поне нищо, което си заслужава споменаване. Преди няколко години един професор от Университета в Арканзас – ура за „Рейзърбекс“! – беше дошъл чак до Уачита, за да изследва езерото, и заяви, че е открил водорасли, заслужаващи по-подробно изучаване. Той цяла седмица вися лично в Карагол, като понякога газеше до гърди, въпреки съветите на местните да потърси друг начин да прослави името си в научните кръгове. Впоследствие професорът получи отравяне на кръвта и умря, и повече никой от университета не изяви желание да припари до Карагол.

Формално погледнато, езерото и неговите околности не принадлежаха на Националния горски парк Уачита, или Националния горски парк на Арканзас, от времето на покупката на Луизиана. То се намираше до югоизточната граница на гората, но по някаква причина – административна грешка или странно хрумване на Рузвелт, Кулидж или Хувър – не беше успяло да се пребори за включване в серията от заповеди, с които е била създадена и впоследствие разширена защитената зона. През годините не един жител на Арканзас бе изказвал предположение, че някой от Вашингтон просто е дошъл да види Карагол с очите си и напълно трезво е заключил, че правителството може да пропилее парите си по по-добър начин от този да защитава нещо, което прилича на клоака сред природата.

Пренебрежителното отношение не се отрази особено на Карагол. Никой не хвърляше боклуци в него, защото на изток и юг беше оградено от мочурища и не си струваше рискът

да транспортираш тежки неща през тях, а гората от запад и север бе недостъпна по шосе и се състоеше от редки борове, защитени от закона. Повечето хора смятаха, че земята е общинска собственост, управлявана от „Карагол Холдинг“, въпреки че общината не гореше от желание да предяви права, пък и не беше ясно какво би правила с подобна територия.

И така, Карагол си чернееше необезпокоявано.

Съвсем необезпокоявано.

След като езерото и рекичката се казваха Карагол, можеше да се очаква същото и за близкия град. И това било точно така до 80-те години на XIX век, когато местните височайши особи се събрали и решили да сменят името с Каргил. То се произнасяло по-лесно, като в същото време запазвало известна връзка с първоначалното название, което безспорно било така, пък и хората бездруго произнасяли „Карагол“ по този начин. Освен това сметнали, че селище на име Каргил би могло да привлече повече жители и предприемачи от Карагол, което се оказало в известна степен заблуждение. Век и нещо по-късно Каргил продължаваше да представлява едно нищо: шепа приятни сгради от 20-те и 30-те, множество посредствени къщи от следващите десетилетия и няколко хиляди души, включително цветнокожи, защото и те бяха Божии чеда.

Каргил се намираше в сърцето на окръг Бърдън – най-малкият и непредразполагащ окръг в щата Арканзас. Населението на следващия по големина, Калхун, беше с десет процента по-голямо, от които половината нямаха пукната пара в джоба си. В Бърдън никой нямаше пукната пара, а ако имаше, гледаше да я крие, да не му я свият. Окръгът беше видял много немотия и изпитания... и почти нищо друго.

Богатството на Каргил, колкото и относителен да бе този термин в случая, беше дървесината, докато и последната голяма дъскорезница не бе затворена през 80-те. От тогава насам градчето бавно пълзеше към забвението без особена надежда за спасение. Хората се молеха за Спасител, ако ще и под формата на Второ пришествие, което да ги избави от мъките, но ето че изведнъж молитвите им се сбъднаха. На-

истина се появи спасител и той дори приличаше на онзи от църковните фрески: бял мъж с неслизаща от лицето усмивка. Уилям Джеферсън Клинтън, син на пътуващ търговец от Хоуп, Арканзас, стана четиресет и вторият президент на Съединените щати, което означаваше, че Мечешкият щат следва да бъде засипан от манна федерална. И макар окръг Бърдън да се криеше някъде в дъното на списъка на Буба*, все пак беше там.

Сега оставаше само да чакат.

Защото – чудо на чудесата – Буба беше дошъл заради тях.

3.

Полицейското управление в Каргил не правеше кой знае какво впечатление отвън; иначе казано, имаше благоприличието да не се отличава от останалата част от града. Участъкът делеше една сграда с пожарната, а паркинга си – с „Фердис Дънк енд Гоу“, популярно място, съчетаващо магазин за понички, заведение за хранене и сервиз за електроуреди. Полицейското управление наброяваше един началник, четирима патрулни полицаи на пълен щат и няколко на непълен, но въпреки това не му достигаха хора. Само през последния месец изгуби двама служители на цял работен ден – и двамата напуснаха заради по-добре платени длъжности, каквито не беше трудно да се намерят, но не и в редиците на полицията. Това означаваше, че каргилската полиция вече не работеше както трябва, камо ли денонощно. Щатската полиция временно пое част от спешните случаи, когато участъкът беше затворен, а организирането на смени бе подпомогнато от един служител, който се съгласи да отговаря на повиквания през нощта. Положението обаче далеч не беше задоволително за когото и да било.

От друга страна, останалите полицаи бяха най-доброто,

* Популярен прякор на Бил Клинтън, особено в южните щати. – *Бел. прев.*